

MIKOLA EMESE

Elkeseredettség

Irodalom

A felvonó ajtaja kinyílt. Egyszerre lépett ki miss áprilissal, aki három hónapja a szomszédja, de még nem vette észre. Bezárta maga mögött az ajtót. Nem gyújtott villanyt. A késő délutáni fények áthatoltak a nappali üvegfalán, így a gondosan rendbe tett lakás körvonalai kirajzolódtak. Földre dobta a kabátját, a táskáját, és sáros cipővel bement a konyhába.

A kamrából kivett egy festékfoltos hokedlit és egy lepattogzott régi zománcos csuprot. Odatett melegedni egy kis sört. A cigarettájáról letépte a multifiltert. Meggyújtotta, tüdőre szívta, és köpött. A zománcos csésze alatt elzárta a tüzet. Leült az ingó hokedlire, lábait feltette a lécre. Kortyolt egy nagyot a langyos sörből, tüdőre szívott, és köpött. Könyökét fájdalmas merevséggel a térdére nyomta. Kortyolt, szívott, köpött. Kortyolt, szívott, köpött.

Euridiké

A szűk folyosón három szék van, és tizennégyen várakoznak a bizonytalan időközönként kinyíló fehér ajtónál. Mikor az ajtó megpattan, a várakozók némán és ellenségesen közelítenek a bemenet elé. De a távozó orvosnak még eszébe jut valami, és beszélgetni kezd, nem zárja vissza az ajtót, egy tizenöt centis rést hagy. Többen úgy gondolják, most jött el az ő idejük. A rés körül gyorsan kialakulnak az erőviszonyok, és rohamosan fogy a levegő.

Ő szédül, zöld és ciklámen foltokat lát maga előtt. Megretten a gondolatól, hogy itt elájulhat, és kimegy megkeresni a mosdót. Ötven méter után meglát egy szélesebb ajtót, amin a toalett felirat helye látszik. Ki akarja nyitni, de zárva van. Megpróbálja megint, hisz a kilincs előre-hátra mozog, de nem sikerül kinyitni. Egy fehér köpenyes nő ráförmed:

– Nem látja, hogy zárva?! Menjen le az alagsorba, és a folyosó legvégén van egy vécé.

Az ülőke tele van cipőnyomokkal. Az ajtón se kilincs, se fogas, a nyakába akasztja a táskáját, kabátja alját a hóna alá próbálja húzni, de közben a

MIKOLA EMESE (1974, Nagyvárad) a kolozsvári Babeş–Bolyai Tudományegyetem Bölcsészkarán végzett magyar–német szakon, majd írásterápiából szerzett magiszteri fokozatot. Publikált a Korunkban, Helikonban, Transindexen, Diákabrakban, Géniusban, Literán és a Református Családban. Szabadúszóként dolgozik.

4

koszos falba is kapaszkodni kell. Nincs papír sehol. A művelet kezd bonyolulttá válni. Szájával próbálja kinyitni táskája cipzárját, nem meri elengedni a koszos falat, nehogy megcsússzon és leessen, de a lentről áradó húgyszagtól öklendeznie kell. Szappan sincs. Az izzadságcseppek a hátán gyorsabban csordogálnak, mint a hideg víz a vízköves csapból.

A három szék most is foglalt. Egy haldoklást színlelő idős nő, egy unatkozó gyerek és egy bajszos, marcona bőrdzsekis férfi ülnek. Az ajtón nyomtatott és kézzel írott íveken a betegek kötelességei vannak felsorolva. Miután sokáig nem jön ki, és nem megy be senki, félelemmel telik meg a fülledt levegő.

– Nem lesz meg egy papírom, és elküldenek – gondolják az ajtót lesők.

Fütyörészés hallatszik a folyosó végéről. Egy régről ismert dallam. Ő felnéz. Fel a repedt fűgától, fel a gumitalpaktól, egy zöld csík mögött pislákoló fényen tapad meg a tekintete. A pálcikaember rajta fut, a nyíl vége már betörve. Az ismerős dallam visszacseng, ismétli önmagát fejben és lélekben.

– Megvannak az analízisei – szól utána az orvosa. – Hé! Kérem...!

De ő siet, és csak annyit mormol magában.

– Nem nézek vissza!

Evangelium

Photoshop se kreálhatta volna szebbre ezt a mai naplementét. A nap egy fénykarjával ölelni akar, másikkal már beleolvadt a tengerbe. A szél hipnotikusan együtt morajlik a hullámokkal.

Három fehér ruhás alak ijedt gyorsasággal takarítja a partot, féltik az állásukat. A szálloda nyitott teraszán a turistákat mohóságuk űzi körbe az asztalok, a többiek és az ételhegyek között. Csak két fürdődresszes férfi nézi végtelen nyugalommal a horizontot.

Az alacsony, köpcös – Tamás nevezetű –, a vízimentő.

Barátja szikár, vékony szálú gesztenyeszín haja vállig ér, hegyes orra alatt keskeny bajusz. Hajából néhány vízcsepp a hasizmán landol, hisz nemrég még pancsolt. Karján az ácsmunka kidomborította az izmokat, de mellkasa alatt a bordák kérdőjelet írnak, amikor sóhajt. Lehajol egy lapos kavicsért, aztán mégis olyan megfontoltan dobja el, mintha más céllal vette volna fel az előbb.

– A világ közepén állok, kinyilatkoztatom magam nekik testben, és mind... – összeszorítja az ajkait, nem mondja ki, inkább lehajol egy újabb kavicsért, és megpróbálja úgy eldobni, hogy minél messzebbre kacsázzon.

5

Sétálnak. A tenger nyújtózkodik. A homok szerelmesen tapad sarkukhoz és lábujjaik repedéseibe. A naptól elhagyott hideg szél felborzolja a szőrt a férficombokon, és mellbimbóikból csapágszerű formát csinál. A lebukó nap narancssárga mosolyt csal vízcseppes arcukra.

– Részegek a saját dühüktől – folytatja magában a betegesen szkeptikus Tamás a gondolatot, de nem mondja ki. Most még szeretné érezni ő is a bizonyosságot, nyugodt és boldog akar lenni, mint ez a pillanat.

PATAKI ELŐD ISTVÁN Északi játszma

Nyugodtan iszogattuk a koreai sört. Velem szemben Hans ült, a főnököm. Valamilyen jelentéktelen dologról cseverésztünk. Bevallom, eléggé untatott a beszélgetés. Mindig is utáltam az üres dumát a kollégákkal. Úgy éreztem, hogy mélyebb témába sohasem mennének bele, nehogy túlságosan megnyíljanak. Így maradtunk a „small talk”-nál. A csapat többi tagja a terasz két másik asztalánál üldögélt. Tizennégyen voltunk, így nem sikerült egyetlen asztalhoz ülnünk, a pincér pedig nem engedte összetolni az asztalokat.

Az égen hirtelen hosszú fénycsóvák jelentek meg. Először hullócsillagoknak véltem őket. A csóvák mennyisége miatt aztán újabb gondolatom támadt: talán meteoriteső? A helybeliek még csak fel sem néztek az égre, mintha semmi sem történne. Nyugodtan majszolták tovább a rizst és kortyolták hozzá a krumpliból készült vodkaszerűséget, a socsut. Már-már arra gondoltam, hogy az egész csak képzeletem szüleménye, és csak én látom ezt a nem mindennapi égi jelenséget. Megkérdeztem Hansot.

– 23:23 van – vontá meg a vállát.

– És az mit jelent?

– Erre az időpontra jelentette be Észak-Korea diktátora, hogy elkezd bombázni Dél-Koreát.

Rémültemben felugrottam a székről. Hans csak mosolygott tömpe bajsa alatt. Páni félelem lett rajtam úrrá. Anyám megmondta, hogy ne jöjjek ide, túl veszélyes. Akkor még én nyugtatgattam őt, nincs ok az aggodalomra, a két Korea között nem érzékelhető feszültség, ezt írta a Magyar Konzulátus oldala. Lám, lám...

– Dél-Koreának olyan fejlett ultramodern légvédelmi pajzsa van, hogy minden rakétát egyből elhárít. Ezért ilyen nyugodt mindenki. Az északi diktátor tegnap jelentette be a támadást, de senki sem vette komolyan. Nézd csak, a lövegek felsülnek, ezért tűnnek hullócsillagnak. Igazából még annál is ártalmatlanabbak. Mindjárt vége – magyarázta Hans.

A teraszon ülők egyenként álltak fel, és elkezdtek tapsolni. Egy öreg, köpcös koreai bácsi kezdte, majd mindenki követte. Hans intett a csapatnak, mire ők is felálltak. A taps a légvédelmi pajzsra szólt.

A tömeg lassan abbahagyta az ovációt, mindenki leült. Ekkor csapódott be az első igazi rakéta. A bomba a szomszédos éttermet robbantotta fel. Egy lángoló férfi szaladt felénk. Az utcákon kitört a pánik. Mindenki összevissz-

PATAKI ELŐD ISTVÁN (1989, Bihar) 2010-ben matematikatanári diplomát szerzett a Babeş–Bolyai Tudományegyetemen. Kolozsváron él, informatikusként dolgozik. A Heliikonban és az Irodalmi Jelenben jelentek meg írásai.